

rigt kan det ærede Medlem for Ruds-Vedby, selv om hans Tale giver Genlyd mange Steder, ikke være blind for, at naar man her fra alle Sider Aar efter Aar intensivt kræver en virkelig rationel og ensartet Lønningsreform for samtlige Eta-ter, og der saa foreligger et Forslag, som neppe paa noget Punkt gaar ud over det med de nuværende Levevilkaar nødvendige, saa gaar det ikke an at hyde Folk dette paa Papiret for senere at tage det tilbage. Det vil jeg tillade mig at sige, idet jeg i øvrigt meget vel forstaar det ærede Medlems Betænkkeligheder. Forholdet er nemlig, at naar det ærede Medlem for Nykøbing (Valdemar Olsen) bestandig taler om, at Organisationernes Ledere skulde være med i Forhandlingen, er der en lille Mangel der. For naar de skulde det i den Grad, som det ærede Medlem vilde, skulde Skatteyderne ogsaa gerne være med ved det grønne Bord, da det er dem, der i sidste Instans skulde betale. Men hidtil har man dog kunnet ordne disse Lønnings-spørgsmaal uden at gøre det komplet i Lighed med Forholdet mellem Arbejdsgivere og Arbejdere. Rigsdagen er nu en Gang den Mellemand paa dette Omraade, som formentlig ogsaa denne Gang kan ordne Sagen.

Overfor den højtærede Minister vil jeg sige, at skønt jeg forstod, om end jeg ikke kan sympatisere med de Udtalelser, vi hørte fra det ærede Medlem for Ruds-Vedby, gjorde det mig lidt ondt, at den højtærede Finansminister syntes ligesom at glide i Galocheerne ved at høre den Tale. Han begyndte at betvivle, at han havde fundet paa alle Punkter det rette. Det kan den højtærede Finansminister ikke tvivle om, naar det er hans Forslag, der foreligger. Han har sikkert forelagt det, fordi det som Helhed var dette, der for ham var det rette. Jeg vil ikke gerne tro, at dette skulde være Begyndelsen til at vige. For det vil jeg sige, at er der nogen, der ikke kan være tjent med, at der sker Nedsættelser paa de forskellige Sætsler paa dette Forslag, er det den højtærede Fi-nansminister. Det gaar ikke an for hans Vedkommende, naar han fremsætter et saa udmærket Forslag, at det saa kun bliver en Skueret, som tages af Bordet, naar Maaltidet for Alvor skal begynde.

Det, der fra først af foranledigede mig til at indtegne mig som Taler, var mit Ønske om at berøre et enkelt Punkt, nemlig Officerslønningerne. Jeg vilde gerne overfor det ærede Medlem for Nykøbing, som søgte at sammenblende dem med helt

heterogene Bestanddele og anstillede Sammenligninger, som slet ikke lade sig anstille, sige, at disse Lønninger ere 40—60 Aar gamle, hvorfor alle i dette Ting vistnok ville erkende, at de burde revideres. Naar de ikke blive det, er det, fordi der fra visse Sider er en stærk Antipati mod Forsvarssagen og dem, som særlig betjene den o. s. v., o. s. v., kort sagt politiske Forhold, som gøre, at man ikke vil øve Retfærdighed. Men man glemmer, at saa længe vi have en Institution som Hæren, ere Officererne lige saa berettigede til at komme i Betragtning ved en almindelig Lønningsrevision som en hvilken som helst anden Etat. Det kan hverken være loyalt eller sømmeligt at nedsætte dem i anden Klasse blandt Borgere i Samfundet. Jeg tror ikke den Sammenligning af det ærede Medlem var vel valgt, at enkelte af de Folk, han omtalte, kun havde 940 Kr., medens disse Officerer havde 2,400—3,600 Kr. En saadan Sammenligning er ganske umulig. Disse Folk have gennemgaaet en bestemt Uddannelse og ere tvungne til at fyldestgøre visse Fordringer med Hensyn til Paaklædning, Levofod o. s. v., saa at de ikke kunne sammenlignes med de andre. Jeg vil ikke dermed have sagt, at de andre faa for meget, jeg antager, at hvad jeg her har sagt, er tilstrækkeligt til at vise, at jeg mener, de ikke skulde have mindre, ja, at de muligt endog skulde have mere — men den Slags Paralleler bør ikke trækkes, de have ingen Steder hjemme. Jeg kan angaaende dette Punkt nøjes med at henholde mig til, hvad min Kollega og Kammerat paa dette Omraade har udtalt.

Jeg har endnu et enkelt Punkt, jeg skal berøre overfor den højtærede Fi-nansminister. Det er det Forslag, der staar under Nr. 13 paa Dagsordenen. Jeg vil bringe ham min Tak for, at det nu efter tidligere Løfte endelig er kommet frem. Men jeg har dog et Par Bemærkninger at gøre dertil for paa dette Tidspunkt allerede at henlede Opmærksomheden paa nogle enkelte særligt stillede, som burde komme med i Betragtning, men som muligt af Vanvare kunde blive forbigaaede. Af de Underofficerer, der have deltaget i Krigen 1864, er der enkelte, overfor hvilke man kan tvistes om, hvorvidt de hørte til Underofficerer og ligestillede i 1864. Det er dem, der gjorde Tjeneste hele Krigen igennem som Spillemænd. De vare ikke 18 Aar, da de kom ind — de kom vist ind fra det 14de Aar — og have gennemgaaet hele Krigen, deltaget i alle Slagene. Jeg har en Anmodning fra en gammel